

Interview Ruben Hoeke

De **Ruben Hoeke Band** is een 4-mans formatie met een repertoire van stevige rhythm & blues, boogie, soul en vette, opzweepende rock. Een recensent omschreef de band als "een formidabele formatie met een unieke sound" en het optreden "vonkte als de hel en vlamde als een F-16 met zijn naverbranders op maximaal". Met hun enthousiaste wervelende podiumpresentatie heeft de band snel een eigen plek in de Nederlandse en buitenlandse muzikscene veroverd en zet menig zaal en festival in vuur en vlam. In zanger Frank van Pardo, drummer Arjen Knaap en bassist Ralph de Lange heeft Ruben zijn solide basis gevonden. Ruben Hoeke & Band zorgen live voor muziek vol drive en passie. In 2008 wordt Ruben door zijn collega muzikanten verkozen als "Nederlands Beste Gitarist". In navolging van zijn succesvolle debuut album "Sugar" komt op 24 maart aanstaande de cd "Coexist" uit. Een mooie gelegenheid om eens een praatje met Ruben te maken.

Zou je in het kort iets over jezelf willen vertellen?

Ruben Hoeke (33), gelukkig en blij met vrouw en kind en ook nog gitarist. De rest staat op mijn site.

Wanneer ben je gitaar gaan spelen, en hoe ben je in aanraking gekomen met de blues?

Vanaf mijn zesde was ik altijd buiten aan het voetballen met de buurtjongens. Elke dag na school en in het weekend extra vroeg opstaan om maar naar 'het veldje' te kunnen om te spelen. In de zomer, herfst, winter, in de regen en de kou, het maakte me niks uit, als ik maar kon voetballen. Toen ik 13/14 was hoorde ik op een mooie zomeravond (klinkt te romantisch, maar het is toch echt waar!) het intro van 'Sweet child 'o Mine' (Guns 'n Roses) uit de speakers schallen van het plaatselijk opvang tehuis voor geestelijk gehandicapten. Eens in de week mocht Jaap (2 meter hoog) op zondagavond plaatjes draaien met het raam open. Hij zette steeds weer de naald terug naar DAT gitaar intro. Ik stond daar met mijn voetbal in mijn hand ademloos naar te luisteren en wist meteen: DAT is het. Vervolgens had ik een gitaar geleend en ben gitaar gaan spelen. De voetbal was meteen oninteressant geworden. Rifs uitzoeken van Peter Green uit zijn John Mayall periode, Mick Taylor, Ben de Bruin. Dat was een uitdaging. Ik absorbeerde de overweldigende informatie als een spons en wilde alles kunnen spelen. Nog steeds trouwens.

Een leven zonder muziek? Als je niet voor de muziek had gekozen, wat was dan het alternatief geweest?

Een leven zonder muziek kan ik me niet (meer) voorstellen...Ooit zag ik mezelf als diepe spits staan in het Nederlands elftal, een soort libero die alleen maar scoorde op DE belangrijke momenten, maar clubs waren niet aan mij besteed. Heb nog kort rondgelopen op een vliegeniers opleiding maar dat was het ook niet... Vervolgens 218 baantjes gehad en 3 jaar en 13 maanden gewerkt bij Concerto in Amsterdam. Een super platenzaak waar alles maar dan ook echt alles te krijgen is. Erg leuke tijd, maar het blijft werken he ;) Op een gegeven moment ontslag genomen en alles in de hoogste versnelling gezet om van de muziek rond te kunnen komen. Grote gok, maar het lukt nog steeds.

Wat vind jij van de aandacht in Nederland ten opzichte van de bluesmuziek, en vind je dat die genoeg erkenning krijgt?

Ik denk dat bluesmuziek altijd een soort van ondergeschoven kindje geweest is in NL. Je komt er niet mee in de top-40. Een liedje van vader Abraham wel. Ook niet zo gek als je bedenkt wat voor marketings-machine daar achter zit. Zo'n nummer moet per se een hit worden. Als het niet lukt, gooit een maatschappij er gewoon een zak met munten tegenaan en hop staat ie zo op nummer een. Er lopen ontzettend goede muzikanten rond die niet of nauwelijks de kans krijgen zich te profileren / presenteren. Dat vind ik persoonlijk

wel jammer. Ik kan het wel begrijpen dat zo iemand als Waylon succesvol is. Die vind ik echt te gek. Laatst zong ie bij 'De wereld draait door' een stukje Johnny Cash en dat was zo ontzettend mooi en goed, werd er stil van.

Wat vind je van het huidige muziekaanbod en hoe ervaar je het Nederlandse muziekklimaat?

Ik volg het huidige muziekaanbod in NL niet zo. Wat ik hoor, vind ik wel leuk maar volgen...nee, niet echt....Zelf zit ik ook niet in een bepaald soort 'scene'...geen rock scene, geen speciale blues-scene...etc. Als kind was ik al niet zo dol op clubjes en 'hokjes'. Nu nog niet. Als men vraagt wat ik doe zeg ik gewoon dat ik gitaar speel. Overigens heb ik geen enkele moeite me aan te passen in een groep. Zo speelde ik ska en reggae bij Roberto Jacketti & The Scooters, Nederlandstalige pop bij The Lau, had diverse projecten lopen in stijlen wisselend van rock tot soul. En nu speel ik in met mijn eigen band wat ik op dit moment mooi vind ;) Een mix van R&B, soul, rock, pop en ook altijd de blues. Het muziekklimaat? Zou leuk zijn als muzikanten elkaar willen helpen. Why not? Als iemand beter speelt dan ik, kan ik daar alleen maar van genieten. Ik zit in de business voor de muziek, niet andersom.

Op 24 maart komt je nieuwe album "Coexist" uit. Hoe is de cd ontstaan, en wat voel je erbij als je hem vergelijkt met je debuut album Sugar?

Het idee voor nieuwe opnames was er al langer. Als muzikant wil je toch ergens creatief mee bezig zijn en nieuw materiaal opnemen en laten horen. Tenminste ik wel. Op een gegeven moment zijn we gewoon begonnen met schetsen uit te werken van nieuw materiaal. Kijken wat wel werkt en wat niet werkt. Vervolgens zijn we de geselecteerde nummers live gaan spelen en daarna hebben we ze opgenomen. De cd was voor 80% af en toen crashte de harddisc. Onherstelbaar beschadigd en geen back-up. Zie: <http://www.rubenhoeke.com/pers/nhd011209.jpg>. Dat was niet zo heel erg leuk...Echter binnen een paar dagen zaten we weer in de studio; alles opnieuw opgenomen en het eindresultaat is veel beter geworden. Meer passie en vuur (mede door de frustratie van de verloren opname's) Vergeleken met Sugar vind ik deze cd 'volwassener' klinken. Zowieso is ie wat breder kwa muziekstijlen. Dat was niet van te voren het plan hoor, maar dat ging gewoon vanzelf. De titel COEXIST slaat niet alleen op Frank zijn teksten en hoe wij als band een boodschap proberen uit te dragen, het slaat ook op de 12 nummers op de cd. Allemaal verschillend, maar gespeeld door een band als een geheel. Men verwacht wellicht een pure bluesplaat. En dat krijgen ze ook, maar wel de blues op mijn manier ;)

Hoe ziet jouw verdere toekomst eruit in relatie met de muziek?

Nou dat is niet zo moeilijk...blijven spelen tot ik het niet meer leuk vind. En dan ben ik waarschijnlijk dood... ha ha.

Is er nog iets wat je tegen je fans zou willen zeggen?

Ik hoop dat jullie het nieuwe album net zo goed vinden als wij!

Bedankt voor het interview Ruben, we wensen je veel succes met je nieuwe cd!

[< Vorige](#)

[Volgende >](#)